

Chương 15

Nữ Ma Đầu...

“**N**ói thử xem, mấy người muốn chết như thế nào?” Tàn Khả Tuyên dù bận rộn nhưng vẫn ung dung thương lượng với đám người Long ca.

Long ca u ám mặt, hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên ngăn cản thuộc hạ rục rịch mạnh động phía sau, “Cô bản lĩnh cũng lớn nhỉ, xem ra có lẽ tôi đã xem thường cô rồi, nhưng mà, cô cũng đừng quá kiêu ngạo, nói cho cùng cô chẳng qua cũng chỉ là một cô bé, tôi vẫn không tin cô có năng lực phản kháng được.” Nói xong ngón tay động động, người phía sau liền tấn công về phía Tàn Khả Tuyên.

Tàn Khả Tuyên hơi cúi đầu, ánh mắt sáng ngời xuyên qua tóc mái rũ xuống lướt qua từng người, cả người phát ra sát khí mãnh liệt cực độ, mỗi người ở đây bỗng nhiên đều cảm thấy không rét mà run, cảm giác sợ hãi phát sinh một cách tự nhiên, đứng trước mặt dường như không phải là một cô bé nữ sinh gầy yếu, mà là kẻ giết người như ngóc!

Ân Húc Đông người duy nhất dây thần kinh thô không có bất kỳ cảm nhận nào chạy đến bên người Tàn Bằng Trình, cậu ta ngồi xổm xuống đem Tàn Bằng Trình lật lại, đẩy đẩy cậu bé, “Tiểu quý, còn chưa có chết phải không?”

Ân Húc Đông nhìn thấy làn da trên người Tàn Bằng Trình lộ ra nhiều chỗ xanh mét bầm tím, khôn nạn! Mặc dù người phụ nữ đó là mẹ của Tuyên Tuyên, cậu vẫn cứ không nhịn được mà chửi bới một câu, xuống tay với cậu bé vô tội ác như vậy, thật cmn không phải người! Thảo nào Tuyên Tuyên không muốn để ý bà ta, đánh bà ta ngất xỉu ném ra cửa.

Tàn Bằng Trình khép chặt hai mắt nhẹ giọng đau đớn rên rỉ: “Đau...quá... Mẹ... Cứu con...” Nước mắt chảy xuống.

Ân Húc Đông vỗ nhẹ hai má của cậu bé, an ủi nói: “Không sao rồi, không còn ai đánh em nữa, chị kế đã tới cứu em rồi!”

Tàn Bằng Trình khó khăn mở mắt ra, cố gắng nhận rõ người trước mắt này, chị của cậu tới cứu cậu? Cô con gái độc ác con của cái người đàn bà độc ác đó tới cứu cậu? “Là...anh?”

Ân Húc Đông đỡ cậu bé ngồi dậy, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, hưng phấn chỉ vào phía Tàn Khả Tuyên, “Ừ đó! Mau nhìn tư thế oai hùng của chị kế em đi! Thật là quá oai phong mà!”

Tàn Bằng Trình theo hướng ngón tay mà nhìn sang, chỉ thỉnh thoảng từ trong khe hở nhìn thấy một bóng dáng nhỏ gầy, có lẽ thật sự là Tàn Khả Tuyên, cậu không hiểu nữa, tại sao chị ta lại đến cứu cậu? Chị ta không phải cùng người

đàn bà đó giống nhau cũng căm ghét hai mẹ con cậu sao? Cậu cho là chị ta sẽ cùng cái người đàn bà độc ác kia thương căng chân hạ căng tay với cậu.

Nhưng rất nhanh Ân Húc Đông đã không hưng phấn nữa, trong tai tràn ngập toàn là tiếng xương cốt đứt gãy và tiếng kêu rên, cậu hoảng sợ phát hiện đây căn bản cũng không phải là phòng vệ chính đáng nữa, mà là Tần Khả Tuyên đang tiến hành thi bạo, em ấy đánh người như vậy sẽ không đánh chết người chứ? “Tuyên Tuyên! Em đừng đánh chết người nha!” Đây là tình huống gì a? Cậu còn phải lo lắng đến an toàn mạng sống của bọn bắt cóc?

Cậu ta không la hét còn không có việc gì, cậu ta vừa hét lên liền thu hút sự chú ý của bọn bắt cóc không làm gì được Tần Khả Tuyên bên này, lập tức đã có vài người hướng hai người bọn họ chạy tới.

Tần Khả Tuyên thảm mắng một tiếng, nhanh chóng đá một cước đá gãy chân của người chắn ở trước mặt cô, sau đó trong nháy mắt thừa dịp hấn quý xuống, đè lại bờ vai của hắn, trên không xoay người một cái phóng qua vòng vây, đầu ngón chân vừa mới chạm mặt đất thì đã nhanh chóng đuổi theo bọn bắt cóc đang chạy tới chỗ của hai người Ân Húc Đông.

Cô vọt tới giữa mấy tên bắt cóc đang chạy trốn, không nhìn biểu tình khinh ngạc của bọn chúng, vươn tay nắm ở cổ áo của bọn chúng, dùng sức hướng một cái phương hướng kéo lại, hai cái đầu liền “Choang” đụng vào nhau, cô buông tay ra hai cái cơ thể liền hôn mê ngã xuống đất. Mà hai bên vẫn còn hai tên bắt cóc, bọn chúng nhìn thấy đồng bọn thoáng cái đã bị giải quyết, trong lòng khiếp sợ không thôi, tốc độ dưới chân càng tăng nhanh không ít.

Tần Khả Tuyên lạnh lùng cười một tiếng, chỉ với cái tốc độ này còn muốn từ trong tay cô trốn? Cô bay lên không nhảy một cái, nhảy đến trên đỉnh đầu của hai tên đó, hai chân đạp vào cổ của hai tên đó, thế là hai tên ấy liền ngã xuống hai bên.

Trong nháy mắt, những tên vốn còn đang ở giữa vòng vây đã nhảy ra khỏi vòng vây, trong bọn chúng có bốn người thân thủ xem như là không tòi cũng không tồn chút sức nào đã giải quyết xong bốn người họ, điều này không khỏi làm cho bọn chúng một lần nữa đánh giá kỹ lại cô bé này.

Ân Húc Đông khom lưng ôm lấy Tần Bằng Trình, vượt qua vài người trên mặt đất đến sát bên người của Tần Khả Tuyên, kinh hồn bạt vía mà hỏi: “Tuyên, Tuyên, không việc gì chứ? Giờ phải làm sao đây?” Đối phương đã bắt đầu rút dao ra rồi, nhưng Tuyên Tuyên tay không nha! “Có cần anh giúp hay không a?”

Tần Khả Tuyên liếc xéo một cái, “Chỉ bằng cậu?” Vẫn nên đừng tới đây cản trở thì tốt hơn.

Ân Húc Đông nuốt một ngụm nước miếng xuống, cẩn thận nói: “Mặc dù anh không lợi hại như em, giúp chút ít vẫn là có thể.” Dù gì cậu cũng là con trai, cứ trốn ở phía sau con gái hoài cũng quá hèn nhất rồi. Vừa lúc cậu nghe theo căn

dẫn của Tần Khả Tuyên huấn luyện một khoảng thời gian, bây giờ chính là lúc kiểm nghiệm thành quả huấn luyện.

Long ca đen mặt nhìn chằm chằm Tần Khả Tuyên, bên này của bọn chúng nhiều người như vậy không ngờ lại có thể bắt không được một tiểu nha đầu phiến tử, việc này nói ra hẳn sao còn có thể ở trên đường ngẩng cao đầu đây? Trực tiếp cuốn gói về nhà làm ruộng không cần lăn lộn nữa đi thôi!

Hắn chỉ huy đám thuộc hạ còn lại hơn mười người bao vây quanh ba người Tần Khả Tuyên, “Không cần kiêng nể, ai có thể bắt được con bé này, tao sẽ trọng thưởng lớn!”

Giải thưởng lớn tất có người tài giỏi¹, mười mấy tên này ồn ào khua dao khua gậy mà nhắm vào Tần Khả Tuyên.

Ân Húc Đông nhìn thấy cảnh này, vậy càng nguy? Vội vàng hô: “Mấy người quá hèn hạ! Mười mấy người đối phó một...”

Tần Khả Tuyên chặn ngang kéo lấy cậu ta đem cậu ta cùng Tần Bằng Trình ấn xuống phía sau một ván gỗ, quở mắng: “Nếu không câm miệng, thì tôi sẽ vụn gãy cổ cậu! Ở yên đây không được di chuyển!” Sau đó nhanh chóng rút ra lao vào trong cuộc ẩu đả.

Dao và gậy gộc không ngừng hạ xuống trên người cô, nhưng đều bị cô nhẹ né ra một cách nhẹ nhàng, mỗi một lần nghiêng người đều sẽ từ trong khe hở tóm lấy một người, hoặc là một quyền đánh trúng vào tim của đối phương, hoặc là trực tiếp bẻ gãy cánh tay của đối phương, bóng dáng giống như ma quỷ không ngừng mà qua lại trong đám người, rất nhanh thì có bảy tám người bị đánh hôn mê, còn lại ngoại trừ cánh tay bị trật khớp, cũng chỉ có một mình Long ca còn nguyên vẹn.

Mà bọn chúng hao tổn nhiều người như vậy, đừng nói Tần Khả Tuyên vẫn còn vững vững vàng vàng đứng ở đó, cô thậm chí là đến một sợi tóc cũng không bị tổn thất.

Long ca hận đến nghiến răng nghiến lợi, cái con bé này đến tốt cùng là thần thánh phương nào?! Bọn chúng làm sao lại chọc phải một tiểu ma đầu như thế! Hắn nhìn thuộc hạ bị thương, hướng mặt đất nhổ một ngụm nước bọt, nhích tới gần Tần Khả Tuyên.

Thừa dịp Tần Khả Tuyên đưa lưng về phía hắn đang bẻ cánh tay còn lại của một thuộc hạ cuối cùng, Long ca vùng nắm đấm hướng vào lưng của Tần Khả Tuyên. Nhưng Tần Khả Tuyên lại giống như là có mọc một con mắt ở sau ót vậy, trở tay đã tiếp được nắm đấm của Long ca. Cô hơi nghiêng đầu thản nhiên nhìn về phía Long ca, xoay cánh tay lại một cái, cánh tay của tên thuộc hạ đó “Răng rắc” một tiếng liền uốn cong thành một góc độ quái lạ, người đàn ông đó lập tức gào khóc thảm thiết lên, Tần Khả Tuyên cũng không quay đầu lại mà

nhấc chân hướng vào dưới bụng hắn đá một cái đồng thời buông tay ra, người đàn ông đó liền lui về phía sau mấy bước ngã xuống đất rên rỉ lên.

Long ca muốn rút tay về, vậy mà tay của Tần Khả Tuyên nhìn nhỏ lại ẩn chứa sức mạnh vô tận, siết chặt lấy không buông, hắn vung một nắm đấm khác vào đầu, Tần Khả Tuyên giơ một cái tay khác lên đỡ lấy sau đó thuận thế nắm lấy cánh tay hắn, lúc này cô đã bắt được cả hai tay của Long ca, cầm lấy để xuống một cái bàn, đồng thời nhấc chân dùng đầu gối đung vào bụng của hắn, mặt Long ca lập tức nhăn nhó trắng bệch.

Tần Khả Tuyên tiện tay ném Long ca trên mặt đất, Long ca vừa định muốn xoay người đứng lên, thì bị Tần Khả Tuyên giẫm một cước lên không thể động đậy. Long ca leo lên đến cái vị trí hiện giờ còn chưa bao giờ bị sỉ nhục qua như thế này, cộng thêm đầu gối của Tần Khả Tuyên đung một cái, trong tim khó thở, miệng phun ra một ngụm máu.

Tần Khả Tuyên hạ tầm mắt xuống nhìn vào Long ca đang tức giận trừng mắt nhìn cô, mở miệng lạnh nhạt hỏi: “Ai phải người tới?”

“Khụ, tài nghệ không bằng người, coi như tôi xui xẻo! Ai phải tôi tới? Ha ha, cô không phải đã nhìn thấy rồi sao? Mẹ ruột cô dùng tiền thuê bọn tôi, bảo bọn tôi giết chết chị em các cô!” Miệng Long ca phun bọt máu về mặt dữ tợn mà trả lời.

Tần Khả Tuyên đem con dao nhỏ đeo ở trên người lấy ra cầm ở trong tay vuốt vuốt, đột nhiên vung ra, con dao nhỏ kề sát mũi của Ôn Mỹ Hà đang muốn lén chuồn êm mà lướt qua, bình tĩnh nói: “Bà ta, không có bản lĩnh này.” Chuyện này phía sau khẳng định có người giật dây.

Ôn Mỹ Hà sợ đến hai chân mềm nhũn, cái trán thoáng chốc toát ra mồ hôi to như hạt đậu, run rẩy quay đầu nhìn Tần Khả Tuyên hoàn toàn không có nhìn về phía bên này, đôi môi run run rẩy rẩy: “Tuyên, Tuyên...”

Tần Khả Tuyên nghiêng đầu con mắt hơi nhíu lại, uy nghiêm nói: “Bà lại lén chạy xem.”

Lời này nghe được không chỉ có Ôn Mỹ Hà hoảng sợ, ngay cả trong lòng Long ca nằm trên mặt đất cũng không khỏi sợ hãi, con bé này thế nhưng máu lạnh đến mức này...

Tần Khả Tuyên đem chân chuyển qua trên xương sườn của Long ca, dưới chân dùng sức giẫm một cái, “Một cơ hội cuối cùng, người nói hay là không nói?”

“Khụ...tôi, tôi...tôi nói, cô một thời gian trước đánh em trai của đại ca chúng tôi trọng thương, vốn chúng tôi là muốn trực tiếp ra tay với cô, nhưng đều không tìm được cơ hội, sau lại tình cờ Ôn Mỹ Hà tìm tới cửa, bảo chúng tôi bắt cóc em trai cô, chúng tôi liền mượn bắt cóc lần này dụ cô đến đây.” Long ca ở thời điểm gãy cây xương sườn thứ nhất thì đã lập tức thỏa hiệp, hắn thế nhưng

nghe em trai của đại ca nói qua cái tên tiêu ma quỷ này sẽ giã gãy từng cái xương sườn của người...

Long ca nói ra xong thở phào nhẹ nhõm, dù sao đây cũng không phải là cơ mật nội bộ quan trọng gì, nói ra chắc đại ca cũng sẽ không quở trách hẳn, mặc dù đại ca sẽ bởi vì thảm bại hôm nay mà trách phạt hẳn, nhưng chỉ cần nữ ma đầu này buông tha hẳn, rừng còn xanh thì sợ gì không củi đốt, thù hôm nay sau này lại báo!

Lại thấy Tần Khả Tuyên bỗng nhiên cười quỷ dị, khóe miệng cong lên, rõ ràng là biểu tình mỉm cười, trong mắt lại không có mỉm cười, trái lại làm cho Long ca bắt đầu cảm thấy lạnh cả người.

“Người cho là ta sẽ tha cho người? Chẳng lẽ người không biết nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc?” Khuôn mặt mềm mại của Tần Khả Tuyên lúc này rơi vào trong mắt Long ca lại giống như là La Sát xinh đẹp nhưng lại ẩn chứa nguy hiểm cực lớn.

“Cô, cô muốn làm gì?! Cô điên mất rồi! Cứu mạng a!” Long ca hoảng sợ mà kêu to.

Tần Khả Tuyên dùng chân khều lấy một cây dao bên cạnh cầm ở trong tay, muốn giải quyết cái tên này. Ân Húc Đông lại cũng không còn cách nào mà nghe theo mệnh lệnh của Tần Khả Tuyên ngoan ngoãn ở yên đó nữa, trong tay liền ôm Tần Bằng Trình chạy tới, vừa chạy vừa kêu: “Tuyên Tuyên đừng!”

Chú thích:

1. Nguyên văn: 重赏之下必有勇夫 (Trọng thưởng chi hạ tất hữu dũng phu)
- Xuất hiện đầu tiên trong vở tạp kịch Tây Sương Ký chương 1 quyển 2 của Vương Thực Phủ:

“重赏之下，必有勇夫；赏罚若明，其计必成。”

Dịch: “Giải thưởng lớn, tất có người tài giỏi; Thưởng phạt minh, tất thành kế hay.”